

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Petra Průchy, v právní věci žalobce: **V. V.**, zastoupeného JUDr. Petrem Macákem, advokátem se sídlem Kolínská 1686/13, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy ČR**, se sídlem nábr. Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2010 č. j. 274/2010-160-SPR/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2013, č. j. 4 A 18/2010 – 34,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 19. 3. 2010, č. j. 274/2010-160-SPR/3, Ministerstvo dopravy (dále „žalovaný“) zamítlo odvolání žalobce (dále „stěžovatel“) a potvrdilo rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále „magistrát“) ze dne 27. 11. 2009, č. j. MHMP 972139/2009/Alf, kterým byl stěžovatel uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 5 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění platném do 31. 7. 2011 (dále „zákon o přestupcích“) pro porušení ust. § 70 odst. 2 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále „zákon o silničním provozu“), ve znění platném do 31. 7. 2011. Přestupku se měl stěžovatel dopustit tím, že dne 2. 4. 2009 ve 21.25 hodin jako řidič osobního motorového vozidla VW Touran registrační značky X vjel do křižovatky ulic Legerova a Rumunská v Praze 2 na signál s červeným světlem „Stůj!“ světelného signalizačního zařízení. Za spáchání přestupku byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 3.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč.

Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel správní žalobou ze dne 19. 5. 2010. Předně namítal, že se protiprávního jednání nedopustil. Uvedl také, že na policejním záznamu

jeho vozidlo není a navrhl výslech osob, které s ním byly ve vozidle během policejní kontroly. Stěžovatel dále zpochybnil jednotlivé důkazy, z nichž žalovaný vycházel (oznámení o přestupku, záznam na CD disku), a k výpovědím zasahujících policistů dodal, že neodpovídaly podmínce, aby kladené otázky neobsahovaly okolnosti, které se mají teprve zjistit. To mělo být zapříčiněno zhlédnutím záznamu přestupku před samotnou výpovědí. Stěžovatel rovněž poukázal na rozpory v určení místa, kde mělo k danému přestupku dojít. V závěru namítal chybný postup žalovaného, který odmítl doplnit dokazování o výpověď jím navržených svědků.

Rozsudek Městského soudu v Praze

Městský soud v Praze (dále „městský soud“) zamítl správní žalobu rozsudkem ze dne 14. 5. 2013, č. j. 4 A 18/2010 – 34, napadeným nyní posuzovanou kasační stížností. Nejprve městský soud zrekapituloval průběh předcházejícího řízení a následně se zabýval žalobními námitkami.

Jako nedůvodnou posoudil městský soud námitku dotýkající se určení místa přestupku v příkazu o uložení pokuty. Potvrdil, že v příkazu nebyl správně uveden směr jízdy stěžovatele, což bylo pravděpodobně zapříčiněno desinterpretací obsahu oznámení přestupku, avšak na zákonný postup správních orgánů a posouzení věci tato vada vliv neměla. Místo přestupku bylo totiž následně upřesněno jak výpovědí žalobce, tak zasahujících policistů. Městský soud nedal stěžovateli za pravdu ani v námitce, že mu bylo sděleno obvinění z jiného skutku. Stěžovatel sám neupřesnil jiný skutek, z něhož měl být obviněn a ze spisového materiálu jasně vyplývá, že přestupku se dopustil tím, že projel křižovatkou na červený signál.

Městský soud se neztotožnil ani s námitkou ohledně policejního záznamu přestupku na CD. Uvedl, že se jedná pouze o podpůrný důkaz k dalším důkazům, které jsou obsaženy ve správním spise. Skutečnost, že se policisté před svědeckou výpovědí s obsahem CD seznámili, nepovažoval městský soud za pochybení, neboť bez bližšího určení konkrétní situace se policisté, v důsledku velkého množství prováděných dopravních kontrol, mohli jen těžko vyjádřit. Věrohodnost záznamu na CD nesnižuje dle soudu ani skutečnost, že policisté nezaznamenali celou jízdu vozidla, ale pouze průjezd křižovatkou. Výpověď policistů městský soud vyhodnotil jako pravdivou a věrohodnou.

K neprovedení stěžovatelem navržených výpovědí dalších svědků městský soud poznamenal, že provedení takového důkazu bylo nadbytečné, neboť protiprávní jednání stěžovatele bylo dostatečně prokázáno provedenými důkazy. Zdůraznil, že správní orgán není povinen provést všechny navržené důkazy.

S ohledem na výše uvedené byla žaloba dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“) zamítnuta.

Kasační stížnost

Kasační stížností ze dne 26. 6. 2013 napadá stěžovatel rozsudek městského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Předně uvádí, že byl uznán vinným z jiného skutku, než za který mu bylo sděleno obvinění. Poukazuje na rozdílné určení místa přestupku v příkazu o uložení pokuty (měl jet po ulici Rumunská) a v následném rozhodnutí magistrátu (měl jet po ulici Legerova). Dle stěžovatele se jedná o dvě různá místa a tedy dva různé skutky. Dodává, že jej nelze uznat vinným z jiného skutku, než ze kterého byl obviněn. Nic na tom nemůže změnit ani stejná právní

pokračování

kvalifikace přestupku, která se objevuje ve sdělení obvinění i v rozhodnutí magistrátu. Zdůrazňuje, že protiprávní jednání musí být popsáno nezaměnitelně a určitě.

Stěžovatel nesouhlasí ani s názorem soudu, že záznam přestupku na CD byl hodnocen jako důkaz podpůrný. Naopak má za to, že na záznamu jsou rozhodnutí správních orgánů postavena. Opět poukazuje i na pochybnosti při výpovědi zasahujících policistů. Dle stěžovatele je nelogický závěr soudu o věrohodnosti policistů vypovídajících až po zhlédnutí záznamu přestupku, jenž však byl označen za neprůkazný.

Stěžovatel rovněž poukazuje na pochybení městského soudu, který se vůbec nezabýval žalobním tvrzením, že oznámení o přestupku nemůže být jako důkaz použito, neboť se jedná jen o jednostranný úkon správního orgánu.

V závěru kasační stížnosti nesouhlasí stěžovatel s názorem soudu, že doplnění dokazování bylo žalovaným odmítnuto oprávněně. Uvádí, že navrhovaný výslech spoluúčastujících osob byl odmítnut proto, že měl být navrhnut již v řízení před magistrátem a nikoli pro nadbytečnost, jak uvedl městský soud.

Celkově stěžovatel navrhuje rozsudek městského soudu zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

Žalovaný svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Ověřil, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustné důvody podle § 103 odst. 1 s. ř. s. a v řízení o kasační stížnosti je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná.

Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti podle (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

V kasační stížnosti byly explicitně uvedeny pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., avšak z jejího obsahu je patrné, že kasační stížnost zahrnuje rovněž námitku směřující ke kasačnímu důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Dle stěžovatele se městský soud nevypořádal s tvrzením, že oznámení o přestupku nemůže být použito jako důkaz ve správním řízení. Uvedená námitka by tak mohla znamenat nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů.

Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, zveřejněný pod č. 589/2005 Sb. NSS) není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby.

Pravda je, že tvrzením o nepoužitelnosti důkazu oznámením o přestupku se městský soud blíže nezabýval. Z rozsudku je však patrné, že proces dokazování a jednotlivé důkazní podklady byly soudem pečlivě přezkoumány. Nic nenasvědčuje tomu, že by uvedené tvrzení bylo možné považovat za základ, na němž by správní žaloba byla vystavěna. Ani stěžovatel argumentaci v tomto směru více nerozvinul. Nejvyšší správní soud konstatuje, že nevypořádání se s uvedenou dílčí námitkou nemohlo mít relevantní vliv na posouzení celého procesu dokazování, kterým se městský soud zabýval především. V tomto ohledu je přílehlavý názor Ústavního soudu, podle něhož není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (srov. např. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Přesně takové vypořádání námitek zvolil městský soud a posuzovaná námitka proto nemůže obstát.

Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý (obdobně také oznámení o přestupku), poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci. Tato listina sama o sobě jako dostatečný důkazní prostředek neobstojí. K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu slouží svědecká výpověď osoby, která úřední záznam sepsala, nikoli tento záznam (přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS a na www.nssoud.cz). V daném případě policista, který sepsal oznámení o přestupku a následný úřední záznam, vypovídal jako svědek a stěžovateli byla dána možnost přímé konfrontace s ním. Ani správní orgán ani soud nevycházely z listiny o oznámení o přestupku, nýbrž ze všech shromážděných důkazů.

Další kasační námitky se dotýkají pouze kasačního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť poukazují na vady řízení před správním orgánem. První námitka spočívá v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, manifestovaném pochybnostmi o místě, kde mělo k přestupku dojít.

Úřední záznam ze dne 2. 4. 2009, sepsaný zasahujícím policistou, specifikuje místo přestupku jako křižovatku ulic Legerova a Rumunská. V oznámení přestupku ze dne 19. 4. 2009 je uvedeno, že vozidlo stěžovatele bylo zastaveno v ulici Legerova z důvodu projetí křižovatky ulic Rumunská a Legerova. V příkazu o uložení pokuty bylo místo přestupku popsáno tak, že stěžovatel vjel do předmětné křižovatky z ulice Rumunská. Proti příkazu podal stěžovatel odpor, v němž uvedl, že do křižovatky vjel z ulice Legerova směrem od Nuselského mostu. Podáním odporu byl příkaz zrušen a správní orgán pokračoval v klasickém přestupkovém řízení (srov. § 87 odst. 4 zákona o přestupcích). Dne 30. 6. 2009 bylo stěžovateli oznámeno, že je proti němu vedeno řízení o přestupku, který se odehrál v křižovatce ulic Rumunská a Legerova. Stěžovatel byl zároveň předvolán k ústnímu jednání. Z protokolu o ústním jednání ze dne 3. 8. 2009 je zřejmé, že stěžovateli bylo sděleno obvinění z přestupku, jehož místo spáchání bylo popsáno následovně: „*při vjezdu z ul. Legerova do světelně řízené křižovatky s ul. Rumunská*“. V prvostupňovém rozhodnutí je uvedeno, že se přestupek odehrál v křižovatce ulic Legerova a Rumunská, když stěžovatel vjížděl do křižovatky z ulice Legerova ve směru od Nuselského mostu. V dalším průběhu řízení je již místo přestupku označováno posledně uvedeným způsobem.

Z uvedené skutkové rekapitulace je patrné, že samotné místo přestupku bylo vždy uváděno identicky (křižovatka ulic Legerova a Rumunská) a chybný směr příjezdu na toto místo byl uveden pouze v příkazu o uložení pokuty, tedy nikoli v prvotní evidenci přestupku. Proti příkazu však podal stěžovatel odpor, příkaz byl zrušen a v navazujícím řízení se již žádná chyba

pokračování

neobjevila. Odpor přitom stěžovatel podal právě pro shora uvedenou nepřesnost. Vzhledem k tomu, že podáním odporu byl příkaz zrušen, je tam označená skutečnost pro další řízení irelevantní. Podstatná je identita skutkového popisu v obvinění stěžovatele a v následných rozhodnutích, zcela korespondující rovněž s výpovědí stěžovatele. V kontrastu se spisovým materiálem a tvrzením samotného stěžovatele v průběhu přestupkového řízení nemůže námitka obvinění z jiného skutku obstát. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že ze správního spisu je zřejmé, jak a kde k předmětnému přestupku došlo, a městský soud nepochybil, když postup správních orgánů aproboval.

Další námitka se týká důkazu záznamem přestupku na CD. Stěžovatel nesouhlasí s názorem městského soudu, že jej správní orgány hodnotily jako důkaz podpůrný.

Z prvostupňového rozhodnutí správního orgánu vyplývá, že záznamem přestupku byla ověřena informace, že na červený signál vjíždí do křižovatky „*později ztotožněný obviněný*“. Tímto obratem dal magistrát jasně najevo, že ze samotného záznamu nebylo možné řidiče vozidla určit, byl však následně ztotožněn policejní hlídkou. Ze záznamu bylo rovněž zjištěno, že jiné vozidlo, které by se podobalo vozidlu stěžovatele, v inkriminovaný okamžik do křižovatky nevjelo, a zasahující policisté proto stěžovatele nemohli zaměnit s jinou osobou. Magistrát dále konstatuje, že shledal výslechy zasahujících policistů dostatečně věrohodnými. Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že záznam hodnotil jako jeden z důkazů, kterým bylo prokázáno především místo přestupku, barva a tovární značka vozidla. To, že přestupek spáchal stěžovatel, dovodil žalovaný z více důkazů (včetně záznamu přestupku), zejména však ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Nejvyšší správní soud proto nesouhlasí se stěžovatelem, že byl záznam hodnocen jako důkaz stěžejní, na němž jsou rozhodnutí správních orgánů postavena. Jednalo se o jeden z důkazů, který spolu s dalšími vytvořil ucelený, logický a na sebe navazující řetězec důkazů prokazujících vinu stěžovatele. Pokud tedy městský soud uvedl, že záznam přestupku na CD je důkaz podpůrný k dalším důkazům (a byl takto i hodnocen správními orgány), nejde sice o kvalifikaci nejpřesnější, nicméně přijatelnou z hlediska vyvrácení stěžovatelova názoru o stěžejní povaze tohoto záznamu. Závěr městského soudu i správních orgánů zásadně v posuzované věci odpovídá charakteristice důkazního řetězce složeného z jednotlivých dílčích důkazů a indicií.

V kasační stížnosti rozporuje stěžovatel i samotné výpovědi zasahujících policistů. Především napadá postup, kdy byl policistům nejprve přehrán záznam přestupku z CD a až následně byly provedeny důkazy jejich výpovědí.

Obecné principy důkazní teorie nepochybně zakazují klást svědkům kapciózní otázky (operující se skutečnostmi, které mají být teprve zjištěny svědeckou výpovědí) a otázky sugestivní (navádějící k výpovědi, kterou si vyslychající přeje získat). Nic takového se však v dané věci nestalo. Z protokolu o ústním jednání o přestupku ze dne 26. 10. 2009 je zřejmé, že výpovědi zasahujících policistů byly zaměřeny na okolnosti týkající se průběhu policejní kontroly po projetí vozidla stěžovatele křižovatkou, které však na přehraném nosiči zaznamenány vůbec nebyly. Z výpovědí policistů především vyplývá, že během kontroly nemohlo dojít k záměně vozidla stěžovatele za vozidlo jiné. Policisté vyjeli za stěžovatelem ihned poté, co křižovatkou projel, a po celou dobu jej měli „*na očích*“. Vysvětlili také, proč nenatáčeli celý průběh kontroly a v jakém okamžiku ztotožnili vozidlo a řidiče se stěžovatelem. Lze tedy uzavřít, že výpovědi policistů nemohly být záznamem nijak ovlivněny. Postupem správního orgánu tak nedošlo k pochybení, jež by mohlo mít za následek nepoužitelnost důkazů výpovědí policistů. Navíc je třeba připomenout, že správní orgány vycházely z řady důkazů a informací, tvořících dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které

hodnoceny jednotlivě i ve vzájemné souvislosti nemohou vést k jinému závěru, než že stěžovatel uvedený přestupek spáchal.

Poslední kasační námitka směřuje proti zdůvodnění, proč žalovaný odmítl důkazy navrhované stěžovatelem. Stěžovatel nesouhlasí s názorem soudu, že důkazy byly odmítnuty pro nadbytečnost. Má za to, že žalovaný důkazy odmítl proto, že je stěžovatel neuplatnil v řízení před magistrátem. To stěžovatel nepovažuje za relevantní zdůvodnění.

Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného Nejvyšší správní soud zjistil, že doplnění dokazování bylo odmítnuto proto, že „*dokazování dalšími výsledky svědků by nemohlo vyvrátit tvrzení zasahujících policistů, které koresponduje i s dalšími důkazními materiály*“. Uvedená citace rozhodnutí nepochybně znamená, že provádění dalších důkazů vyhodnotil žalovaný jako nadbytečné. V závěru rozhodnutí je pouze uvedeno, že návrh na výslech osob, o kterých stěžovatel tvrdil, že byly policejní kontrole přítomny, vznesl stěžovatel až v odvolání, což žalovaný považoval za nevěrohodné. S takovým závěrem Nejvyšší správní soud souhlasí. Tvrzení o dalších osobách přítomných kontrole působí účelově a je prakticky vyloučené, že by si na tak významnou a snadno využitelnou okolnost stěžovatel vzpomněl až v odvolání, respektive opomenul při silniční kontrole tak jednoduchý důkaz, ihned dostupný a nepochybně také nepřehlédnutelný zasahujícími policisty. Správný závěr správních orgánů o nepotřebnosti účelově navržených důkazů tak podepřel sám stěžovatel. Nejvyšší správní soud souhlasí, že navrhované důkazy byly správně odmítnuty pro jejich nadbytečnost a v souladu s principem volného hodnocení důkazů. Stěžovatelovo právo na obhajobu tím rozhodně porušeno nebylo.

Nejvyšší správní soud posoudil všechny vznesené námitky jako nedůvodné, a proto i kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovaný náhradu nákladů nežádal a ostatně mu ani žádné náklady, nad rámec vyplývající z jeho úřední činnosti, nevznikly.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu